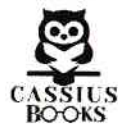

LBRIS

We know
books

Cristina Bratu

În oglindă

LBRIS

We know
books

Începutul

Amiază urbană. Bestii cu motoarele încinse,
Valuri de căldură și apartamente cu geamuri deschise.

O plimbare în parc când te sature de stat în casă.
Te simți ca o bicicletă fără roți, o poză color, dar ștearsă.

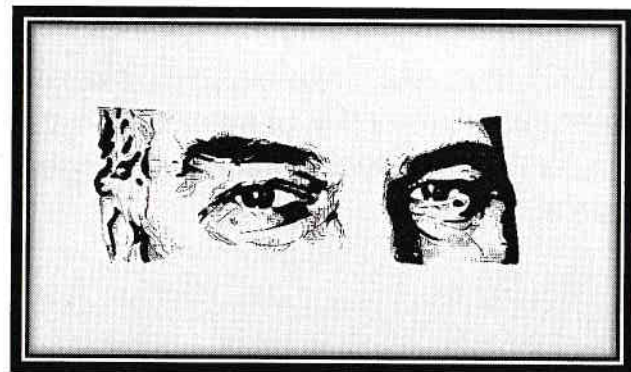
„O să fie mai bine”, dar curajul cumva te lasă,
„Am trecut și prin mai rele”, deja nu-ți mai pasă.

Îți spui mereu că trebuie să-ți găsești un scop,
Că e imposibil să fii doar tu fără noroc.

Și-ntr-o amiază târzie, încă fără scop și noroc,
Deschizi o carte și totul se-oprește-n loc.

O chemare divină, potrivire, har, miracol,
Sau, pur și simplu, doar o întâmplare.

Pui mâna pe foaie și dai întâia strigare.

Cine sunt

Știi ce? Nu-mi mai pasă.

Nu-mi mai pasă că mi-e frică.

Știu că toți trecem printr-o pasă proastă

Și pe toți ne găsește necazul.

„Viața-i nedreaptă” mi-ai spus încă de mică

Și că tuturor ne e frică.

Trebuie să găsim momentul să facem pasul,

Pasul spre noi înșine; să ne uităm în trecut

Doar ca să ne-aducem aminte cine suntem.

Însă eu mă uit în ochii tăi și știu cine sunt.

Îmi dai putere și mă ții sus,

Chiar dacă alte temeri vin, cum altele s-au dus.
Când mă întorc spre tine nu văd deloc dezamăgire
Și chiar de-aș face altcumva, altceva cu viața mea,
Ai fi acolo, să mă ții pe linia de plutire.
Pentru că, în timp ce eu nu știu de limite,
Tu le cunoști prea bine.
Știi că pot să fac tot ce-mi propun
Chiar dacă vin cu câte-un plan nebun, ce nu-ți
convine.
Extazul și naivitatea mea pentru ziua de mâine
Te fac să zâmbești. Da, e greu; tu știi mai bine.
Experiența ți se citește în colțul ochilor, la tâmpile
Și tristețea în colțul gurii; dar am observat altceva:
Din toate, lucrurile simple
Sunt cele care ne umplu viața.
A! Și încă ceva. Cel mai mult îmi place
Că deși restul și-au pus amprenta pe trup,
Fericirea ți se citește în ochi. Viața e zvâc!
Faci ce faci, dar mai bine n-ai face
Căci simți că toate de tine se rup
Și nici gândurile nu-ți mai au sens.
Ai atâtea în cap și practic rămâi fără sine.
Dar tu, tu ești bun fără interes
Și știi cum să transformi răul în bine.

Chiar dacă în ignoranța mea de copil te rănesc,
Tu trăiești prin mine, cum eu prin tine trăiesc.
Așa că, atunci când o să-mi fie greu
Nu voi mai privi în trecut.
Mă voi uita în ochii tăi și voi ști cine sunt!
Până la urmă, ce e frica?
Frica e relativă.

Vreau să citesc.
 Vreau să înot, să călăresc.
 Vreau să te iau de mână,
 să înnebunesc.
 Vreau să mănânc căpșune,
 să mă dezmeticesc.
 Să privesc apusul,
 să-ți văd ochii cum sclipesc.
 Vreau vată pe băț,
 lângă tine să îmbătrânesc.
 O vacanță la mare,
 un sărut prietenesc.
 Vreau un Range Rover roșu,
 să-ți spun că te iubesc.
 Vreau să scriu o baladă,
 un ceas să primesc.
 Vreau un nou început,
 spre tine să pornesc.
 Vreau să fiu perseverentă,
 pe Alina mereu s-o înveselesc.
 Să fiu urâtă decât iubită mișelesc.

Vreau totul sau nimic,
 mereu să îndrăznesc.
 Să vreau mai multe, să merit, să reușesc.
 Vreau o fustă nouă,
 părul să ți-l ciufulesc.
 Vreau să știu să desenez,
 o enigmă să deslușesc.
 Vreau să-l fi cunoscut pe Sherlock Holmes,
 să călătoresc.
 Vreau să-ți respir în gât,
 niciodată să nu mă înjosesc.
 O lume mai bună, mai multe clișee,
 să știu să mulțumesc.
 Vreau un portocal, să continui și când obolesc.
 Tinerețe fără bătrânețe dacă se poate,
 bunăvoie să răspândesc.
 Vreau o casă pe plajă, o carte de poezii să
 tipăresc.
 Vreau să primesc lăcrămioare, să zbor cu
 parapanta,
 să supraviețuiesc.
 Vreau să te găsec.